

GHEORGHE MARIN ȘI DORUL SĂU DE DACIA

Dr. Eugenia MANEA-CERNEI

„Dacii, și nicidecum romanii, sunt fibra genetică din care ne tragem.”
(Napoleon Săvescu)

„Pasiunea cercetării civilizației dacice ne stă de mult timp în gene.” (Andrei Vartic)

Dacia, dacii, Daciada... – cuvinte, la a căror rostire în interiorul nostru profund pornesc frământări febrile, nostalgii luminoase, regrete târzii. Și, bineînțeles, simțim cu toți porii corpului nostru, material și spiritual, revelatoarea muzică a cântecului din perioada Renașterii noastre Naționale – *Dacii...*: „...Dacii. / Se-ntorc din luptă dacii / Pe armăsari focoși nepământești. [...] Dacii. / Vin cu izbândă dacii / Vestind a libertate și triumf...”

Cutremurătoarele cuvinte din poezia *Dacii*, scrisă, cu atâta sinceritate și dor de trecutul nostru istoric, de către remarcabilul Tudor Țărnă, ne fac să vibrăm spiritual pe aceeași lungime de undă cu măreții și vitejii noștri strămoși.

Probabil, tocmai această lungime de undă vibrațională l-a făcut și pe adolescentul de cândva, Gheorghe Marin (imboldul pornind de la profesorul său iubit, Vladimir Melega), să-și pună întrebarea: „De ce să fim urmașii Romei?”

Gheorghe Marin, acest „Om al Lumini” și „Apostol al Nobleței”, precum îl califică profesorul universitar dr. hab. Victor Moraru, este o personalitate notorie a Neamului Românesc, un patriot devotat, un publicist valoros. Dar mai mult ca atât – el este tatăl cuplului Doina și Ion Aldea-Teodorovici, cuplu care ne-a luminat calea Redevenirii noastre. Au plecat subit la ceruri (poate, a fost regizată bine „plecare” lor), dar și de acolo, din Eternitate, ei continuă să ne lumineze cugetele și inimi-

le. Și Doina, și Ion, și Cristi (Cristofor), și dl Gheorghe, și dna Eugenia Marin au crezut și continuă să creadă: „*Va urma și întregirea Neamului!*”

Acest Tată, cu inima frântă de durere, a știut să rămână stejar secular și să înfrângă vicisitudinile timpului, continuând să freămăte falnic și neclintit pe stâncă sa literară și culturală. Numai denumirile cărților sale *Închinare memoriei*, 2006; *Neamul prin fiii săi*, 2009; *Rotonda falnicilor tei*, 2012; *Pe răbojul istoriei*, 2013, ș.a. ne fac să concluzionăm că este un scriitor consacrat, documentându-se bine în prealabil.

Recent, dl Gheorghe Marin a scos de sub tipar o nouă carte: *O paralelă între Dacia Romană și Basarabia*, Editura „Pontos”, Chișinău, 2016, 143 pag. Această lucrare este un răspuns la întrebarea ce și-o pune încă în adolescență: „*De ce să fim urmașii Romei?*” Fiind un cititor pasionat, dumnealui, prin lectură, a căutat să-și răspundă la întrebarea ce-l frământă. Această bijuterie literară, *O paralelă între Dacia Romană și Basarabia*, este structurată în două compartimente: I. *Noi suntem de viță dacică*, II. *Năpăstuita Basarabie*, în care sunt inserate articole, rapoarte, comunicări, referințe ale multor personalități marcante, care încearcă să ne convingă că noi nu suntem urmașii Romei.

Pe această temă au polemizat scriitorul, istoricul și arheologul Alexandru Odobescu (1835-1895) în *Bibliografia dacică*, ctitorul dacologiei moderne, istoricul Nicolae Densușianu (1846-1911) în *Dacia preistorică*, omul polivalent, enciclopedistul Bogdan Petriceicu Hasdeu (1836-1907) în *Pierit-au dacii?*, ultimul fiind considerat de către prof. dr. Mihai Popescu „vârful de sus al triumphiului dacic românesc” (*Dacia-magazin*, 2013, p. 23).

Menționăm și lucrările lui Vasile Lovinescu *Dacia hiperboreană*, precum și cea a lui Gabriel Gheorghe – *Valah*. Și poetul nepereche al neamului, Mihai Eminescu, spunea: „Totul trebuie dacizat.”

Prof. Mariana Terra (New York) îi amintește „cu justificată mândrie” și pe Mihail Kogălniceanu, Nicolae Iorga, Grigore Vieru și alte personalități marcante, interesate de prezentarea adevărului despre înaintașii noștri – dacii (Ibidem, p. 3).

Di Gheorghe Marin, în articolul său de început, pune accent pe cuvântul de deschidere la cel de-al XIV-lea Congres Internațional de dacologie, care și-a desfășurat lucrările la Buzău (România), între 16-18 august 2013, sub președinția dr. Napoleon Săvescu. Personalitate cunoscută, președinte al Societății Internaționale „Reînvierea Daciei” („Dacia Revival”), director-fondator al revistei *Dacia-magazin*, o adevărată tribună a ideilor legate de istoria Daciei.

În cuvântul său de deschidere, dl N. Săvescu menționa următoarele: „Am realizat lucruri mărețe în acest dificil drum către descifrarea obiectivă a istoriei străvechi a poporului român. Am reușit, ca pe baza descoperirilor arheologice și a noilor dovezi științifice reieșite din analiza genomului uman, să convingem din ce în ce mai mult

că noi, cei născuți pe „plaiurile mioritice” dintre Carpați și Mare, suntem urmașii vitejilor daci care au impus tribut romanilor și care nu și-au părăsit niciodată pământul natal.

Dacii au avut un imperiu respectat și de temut în anii antichității și au influențat, inclusiv lingvistic, multe popoare ale Europei.

Deși romanii nu cuceriseră mai mult de 15% din teritoriu, dacii, din toată aria geografică largă în care au viețuit, au continuat să vorbească aceeași limbă, deci nu au asimilat limba mercenarilor agresivi. Cu alte cuvinte, dacii, și nicidecum romanii, sunt fibra genetică din care ne tragem.” (Ibidem, p. 1).

Domnul dr. Napoleon Săvescu a scris și două cărți: *Noi nu suntem urmașii Romei* (vol. 1) și *Noi, dacii* (vol. 2), în care se străduiește să ne convingă de concluziile menționate mai sus.

În continuare dl Gheorghe Marin ne descifrează motivul începutului războiului dacic: „Decebal, care-l bătuse pe împăratul Romei Nerva și-l obligase să-i plătească daniile umilitoare, devenise rivalul Romei.” Traian, înfiat de către acest împărat învins, a jurat să-l răzbune.

Apoi, aurul Daciei (să ne amintim de poetul Octavian Goga – „Munții noștri aur poartă...”) nu putea să nu-i intereseze pe mercenarii Imperiului Roman. Ei știau foarte bine cât de fabuloasă era vistieria împăratului dac.

Însăși monumentala *Columnă Traiană* ne vorbește despre măreția Daciei! Mihai Eminescu scria următoarele despre această *Columnă*: „Sunt gânduri arhitectonice de o groaznică măreție.”

Descoperirile arheologice întreprinse de diverși cercetători, inclusiv de redbutabilul nostru conațional Andrei Vartic, prezintă niște repere inestimabile pentru a înțelege civilizația dacică. Tot ce au creat dacii demonstrează desăvârșirea spirituală a acestui popor, care a știut să trăiască în

echilibru cu Natura și cu Cosmosul. (Aici e binevenită rugăciunea dacică: „Univers, apleacă-ți urechea / La rugăciunea mea curată! / Pământ, deschide-te / Ca unda apelor să mi se deschidă! / Flori, nu tremurați, / Trestii, nu vă unduiți, / Vreau să-l aud pe Dumnezeu credinței – / Totul și unul, / Unul și totul! / Fie ca vânturile să se domolească, / Fie ca dorurile mele / Să vestească: / Totul și unul, / Unul și totul!”) Datele de ultimă oră atestă o descoperire fenomenală pe vârful Goia din Carpații Răsăriteni: niște misterioase simboluri săpate în stâncă...

Cine știe de câte mii de ani își așteaptă ele dezvăluirile!

Dl Gheorghe Marin pune accentul și pe „investigațiile unor cercetători străini – cele de la Cambridge și Oxford, cele ale lui Mihai Vinereanu din SUA, ale lui Brânză, ale lingviștilor maghiari (volumul a apărut în 1982 cu girul Academiei de la Budapesta), lucrarea lingvistei spaniole Carmen Huertas *Nu venim din latină*, apărută și în limba română, precum și la cercetările Marijei Gimbutas în volumul *Civilizație și cultură. Vestigii preistorice în sud-estul european* ș.a.

Compartimentul *Noi suntem de viță dacică* inserează atât articole ale unor autori din România (Lucreția Eugenia Brezeanu, Iustin Biliș, Marin Năstase), cât și din Basarabia (Andrei Vartic, Vlad Ciubuciu, subsemnata), toate prezentând un interes deosebit întru elucidarea problemei pusă în discuție.

Spre exemplu, dl dr. Vlad Ciubuciu, cunoscut prin lucrările și investigațiile sale, anunță următoarele concluzii: 1) limba română are mai bine de 10 000 de ani; 2) „sunt adept și promotor al **concepției carpatine a evoluției speciei umane** și limbilor în Europa, ca produs sintetic al activității seculare a savanților din lume”, citându-i pe E.I. Rapson, Marija Gimbutas, Gabriel Gheorghe ș.a. Sunt, cu adevărat,

concluzii interesante, îndrăznețe, care-ți frământă gândurile și te impun să citești, să cauți cât mai multe dovezi referitor la problema limbii române, în particular, și a civilizației dacice, în general.

Compartimentul *Năpăstuita Basarabie* începe cu articolul dlui Gh. Marin (cu același generic), în care autorul pune pe tapet întreaga panoramă dramatică a Basarabiei pornind de la Campania de la Prut (a lui Petru I), a cărei consecință, după cum afirmă acad. Nicolae Dabija, o resimțim și azi, la 305 ani de la declanșarea acesteia, trecând la ocuparea de la 1812 de către hrăpărețul Imperiu țarist, apoi la ocupațiile de la 1940 și 1944 de către odiosul Imperiu sovietic-comunist, cu toate urgiile și fără-delegile care s-au abătut asupra acestei părți de pământ românesc.

Durerea profundă pentru acest neam, cu adevărat năpăstuit, se simte în fiecare alineat din acest articol.

O pondere aparte imprimă acestei lucrări și textele (selectate cu atâta iscusință) unor autori, istorici de rezonanță, precum: dr. Vlad Mischevca (*Războiul care ne-a înghițit*), care răspunde atât de convingător la întrebarea „Cine a declanșat războiul ruso-turc din 1806-1812?”, analizând profund și multilateral evoluția raporturilor marilor puteri din sud-estul Europei; prof. univ. Octavian Țăcu despre „Bătălia diplomatică pentru Basarabia” (partea a VI-a) cu referire la Decizia Consiliului suprem din 3 martie 1920; Iurie Colesnic cu un fulminant material despre renumitul diplomat al neamului românesc, Nicolae Titulescu, care „sincer a iubit Basarabia și nu concepea România Mare fără Basarabia”, luptând permanent, cu tot harul său diplomatic, pentru soarta ei.

Sunt salutare și cele două articole ale celui care era împătimit de tragica soartă a Basarabiei – eminentul poet, dar și publicist Mihai Eminescu, publicate în renumitul ziar *Timpul*, al cărui redactor era.

Este foarte actuală ideea dlui Gh. Marin de a contrapune acest paralelism între Dacia romană și Basarabia. Și este atât de binevenit materialul dlui Ion Justin Biliș, prezent în paginile acestui volum cu un *Studiu comparativ între provincia romană Dacia și Basarabia privind aspecte ale ocupației imperialiste*. Autorul denotă că scopul principal al Imperiului Roman a fost aurul Daciei, care a revigorat acest imperiu, iar Rusia a urmărit un alt scop în Basarabia: controlul „Gurilor Dunării”.

Similitudinile între aceste două teritorii ocupate – provincia Dacia Romană (alcătuită doar 15 la sută din întregul teritoriu al Daciei) și Basarabia, atât referitor la suprafețele ocupate, cât și privitor la perioada ocupației, sunt izbitoare.

În ambele provincii studiate au avut loc deportări în masă. Cu toate acestea, populația geto-dacă din provincia romană, ca și cea din Basarabia, a supraviețuit, a rezistat tuturor vicisitudinilor, păstrându-și limba, tradițiile și obiceiurile, dăinuind pe aceste meleaguri de mii de ani. Și

cum zice Mihai Eminescu în poemul său *Andrei Mureșanu*: „Mai tare e acea stâncă ce a trecut martiră / Prin vijelii mai multe. Popoarele barbare / Ce-au cotropit românii sunt vijelii mărețe, / Turbate, mândre, aspre ca orice vijelie, / Dară și trecătoare ca ele. Iară stejarul / Poporului meu tare ridică și-azi în vânturi / Întunecata-i frunte și proaspăta lui frunză.”

E adevărat, avem și am avut multe cozi de topor, mulți mancurți, mulți zombați, mulți răcăciți, care nu știu din care rădăcini își trag sevele, dar majoritatea poporului, a populației e conștientă că venim de departe, din antichitate, că ne tragem fibrele din vitejeasca viță dacică, că atunci, la începutul erei noi, nu ne-am romanizat, respectiv, în sec. XIX-XX, nu ne-am rusificat total, ci trăim cu speranța că Bunul Dumnezeu ne va ajuta să facem tot posibilul să revenim la sânul Țării...

Felicitări, domnule Gheorghe Marin, am avut o deosebită plăcere să-mi delectez sufletul cu materialele inserate în acest volum.